

[Arne Bjerregaard]

kom op på 85.000 kr. i dag. Når man regner med, at man kan få det for ca. 3 timers arbejde, så svarer det til en løn på op imod 200.000 kr., og det finder vi ikke er rimeligt.

På den anden side må jeg sige, at vi har arbejdet stærkt igennem forhandlinger for at få de 30.000 kr. sat op til 35.000 kr., og jeg finder, at det er nok så væsentligt, at man får en sådan forhøjelse gennemført, i stedet for at man demonstrativt fremsætter forslag om en forhøjelse, som man ikke har nogen jordisk chance for at få gennemført. Det noterede vi os allerede tidligt, og derfor gik vi ind i forhandlingerne og fik de 35.000 kr. i stedet for de 30.000 kr.

Med hensyn til ændringsforslagene kan vi selvfølgelig stemme for disse ændringsforslag, som vi er enige med, jeg havde nær sagt vores makkere om, medens vi stemmer imod de øvrige ændringsforslag.

Hjortlund Christensen (DR):

Fra retsforbundet kan vi kun udtale tilfredshed med det radikale venstres bemærkninger til betænkningen på side 2, hvor der gives udtryk for glæde over, at det er lykkedes at få hævet højestebeløbet. Men selv om vi er enige i disse betragtninger, vil vi stemme for underændringsforslag nr. 8, og jeg må bemærke, at det er ufatteligt, at det radikale venstre ikke også går ind for det underændringsforslag, når man i øvrigt ønsker højestebeløbet sat så højt som muligt. Skulle det ikke lykkes at få dette gennemført, vil vi selvfølgelig stemme for ændringsforslag nr. 5.

Jeg kan til slut meddele, at vi også vil gå ind for ændringsforslag nr. 11.

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

Ved de sidste dages avislæsning kunne man få det indtryk, at det alene var konfrontationer, der prægede skatte- og afgiftsudvalget, og derfor er det en lise for sjælen at se både dette lovforslag og en række af de følgende lovforslag, som er udtryk for, hvor godt der samarbejdes i skatte- og afgiftsudvalget. Jeg vil da også godt til tvivlerne sige, at det er hovedreglen, at der samarbejdes godt i skatte- og afgiftsudvalget, og at vi ikke har de konfrontationer, som visse synes at have en interesse i at fremmane.

Det første eksempel på det samarbejde, vi har i skatte- og afgiftsudvalget, er just det lovforslag, som vi har til anden behandling nu, og som har været til drøftelse mange gange tidligere i en række folketingsamlinger, hvis resultat, der nu er tiltrådt af socialdemokraterne og centrum-demokraterne, kristeligt folkeparti og det radikale venstre på det radikale venstres forslag, er udtryk for et meget brugbart forhandlingsresultat, et resultat, jeg håber vil skabe lidt ro i spørgsmålet om medhjælpende ægtefæller, for en sådan ro har jo ikke været det mest fremherskende igennem de senere år, netop fordi der har været så mange forskellige forslag, og fordi det ikke har været muligt at nå til et bredt samarbejde om dette forslag, som har været politisk kontroversielt gennem tiderne.

Derfor synes jeg, at såvel det radikale venstre, der energisk har arbejdet med disse problemer og fremsat et realistisk forslag, som de øvrige i denne henseende forligspartier, herunder naturligvis regeringspartiet, fortjener ros for dette forslag, og – hvad der er det vigtigste – at der forhåbentlig er skabt ro på dette område.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Kirsten Jacobsen (FP):

Må jeg først sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at det er meget nemt at stå og skyde folk motiver i skoene, de ikke har, specielt når man samtidig står og siger, at hvis dette eller hint var blevet vedtaget, havde det set anderledes ud. Det, jeg talte om, er gældende lov og det, der står i gældende lov. Derfor var det ganske korrekt, når jeg sagde, at man øgede maksimumsgrænsen fra 30.000 til 35.000 kr., for det står i lovforslaget. Det betyder med reguleret beløb 49.700 kr., og derfor må jeg da spørge ministeren, om han virkelig synes, socialdemokratiet fortjener ros, fordi det er lykkedes at gennemføre en lov, hvorefter den maksimale betaling, en medhjælpende ægtefælle kan få, er 49.700 kr. Fortjener man virkelig ros for et sådant forslag? Jeg synes, man fortjener alt andet end ros, og jeg synes, ministeren fortjener alt andet end ros for at sige, at han nu håber, der er skabt ro om dette forslag. Jeg håber bestemt ikke, der er skabt ro om det, for folketinget kan ikke være bekendt at gennemføre